कोशकार इवात्मानं कर्मणाहाय मुच्यति ॥५२॥
न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म गुणैः स्वाभाविकैर्बलात् ॥५३॥
लब्ध्वा निमित्तमव्यक्तं व्यक्ताव्यक्तं भवत्युत ।
यथायोनि यथाबीजं स्वभावेन बलीयसा ॥५४॥
एष प्रकृतिसङ्गेन पुरुषस्य विपर्ययः ।
आसीत् स एव न चिरादीशसङ्गाद्विलीयते ॥५५॥
अयं हि श्रुतसंपन्नः शीलवृत्तगुणालयः ।
धृतव्रतो मृदुर्दान्तः सत्यवान् मन्त्रविच्छुचिः ॥५६॥
गुर्वग्न्यतिथिवृद्धानां शुश्रूषुर्निरहंकृतिः ।
सर्वभूतसुहृत् साधुर्मितवागनसूयकः ॥५७॥
एकदासौ वनं यातः पितृसंदेशकृद्द्विजः ।
आदाय तत आवृत्तः फलपुष्पसमित्कुशान् ॥५८॥
ददर्श कामिनं कंचिच्छूद्रं सह भुजिष्यया ।
पीत्वा च मधुमैरेयं मदाघूर्णितनेत्रया ॥५९॥
मत्तया विस्रथन्नीव्या व्यपेतं निरपत्रपं ।
क्रीडन्तमनुगायन्तं हसन्तमनयान्तिके ॥६०॥
दृष्ट्वा तां कामलिप्तेन बाहुना परिरम्भितां ।
जगाम हृच्छयवशं सहसैव विमोहितः ॥६१॥
स्तम्भयन्नात्मनात्मानं यावत्सत्त्वं यथाश्रुतं ।
न शशाक समाधातुं मनो मदनवेपितं ॥६२॥
तन्निमित्तस्मरव्याजग्रहग्रस्तो विचेतनः ।